

1) Ζῶον βοοειδὲς τῆς τάξεως τῶν μηρυκαστικῶν σύ-
νηθ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.): Παροιμ. "Ἄλλα λέει ἢ β'βάλα
καὶ ἄλλα ὁ β'βαλάρ'ς (διὰ τὴν σημ. ἰδ. βουβαλάρις) Μα-
κεδ. (Χαλκιδ.) Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διηγ. παιδιόφρ.
στ. 546 (ἐκδ. G Wagner σ. 160) «ὁ βοῦς δὲ καὶ ὁ βούβα-
λος ὡς ἤκουσαν τοὺς λόγους... | ἐξῆλθον καὶ ἐστάθησαν
οἱ δύο εἰς τὸ μέσον». Τὸ ἄρσεν. Βούβαλους καὶ ὡς πα-
ρωνύμ. Μακεδ. (Βλάστ.) Τὸ θηλ. Βουβάλα καὶ ὡς τοπων.
Θεσσ. Κρήτ. Μακεδ. Στερελλ. β) Μετων. ἄνθρωπος
ἀγροῖκος, ἡλίθιος πολλαχ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Φωσκόλ.
φορτουνατ. Πρᾶξ. Β στ. 63 (ἐκδ. ΣΞανθουδίδ. σ. 66)
μαθὲς σὰν εἶσαι βούβαλος καὶ μηδὲ πρᾶξιν ἔχης | καὶ
δὲ διαβάσης γράμματα, πῶς θές νὰ τσοῖ κατέχης;» 2)
Ἀρσενικὴ μέλισσα, κηφήν Κρήτ. (Σέλιν.) 3) Θηλ. βου-
βάλα, ὁ μέγας κώδων τῆς ἐκκλησίας Θήρ. 4) Θηλ., εἰ-
δος οἰδήματος Δ.Κρήτ.

Πβ. βουβάλι.

βουβαλοσυκεῖα ἢ, Πελοπν. (Μάν.) γουβαλοσυκεῖα
Πελοπν. (Λογγ. Μεσσ.) γουβαλοσ'κεῖα Πελοπν. (Μεσσ.
Παππούλ.) γουβαλοσ'κεῖα Πελοπν. (Χατζ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βουβαλόσυκο καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -εῖα.

Ἡ συκὴ ἢ παράγουσα τὰ βουβαλόσυκα. Ἡ λ.
ὑπὸ τὸν τύπ. Γουβαλοσυκεῖα καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Μεσσ.)

βουβαλόσυκο τό, Πελοπν. (Καλάμ. Κάμπος Λακων.
Μάν.) γουβαλόσυκο Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κόκκιν. Λογγ.
Παππούλ.) γουβαλόσυκο Πελοπν. (Χατζ.)

Ἐκ τῶν οὗς. βουβάλι ἢ βούβαλος καὶ σῦκο.

Ποικιλία σύκου εὐμεγέθους ὠριμάζοντος περὶ τὸ τέ-
λος Αὐγούστου ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Σκοτώνεις μυῖγες δεκοχτῶ | κ' ἐξήντα βουβαλόσυκα
ἀπὸ τῆ βουβαλοσυκεῖα.

(σχωπτικόν) Μάν.

βουβαλοτόμαρο τό, πολλαχ. βουβαλοντόμαρου πολ-
λαχ. βορ. ἰδιωμ. β'βαλοντόμαρου πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.
γουβαλοτόμαρο Πελοπν. (Λάστ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῶν οὗς. βουβάλι ἢ βούβαλος καὶ τομάρι.

1) Δέρμα βουβάλου πολλαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βου-
βαλζα 1. 2) Ἀσχὸς ἐκ δέρματος βουβάλου Ἡπ. Μα-
κεδ. (Καταφύγ. Φλόρ. Χαλκιδ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.
Βούρβουρ. Λάστ. Ὀλυμπ. κ. ἄ.): Πῆρι δὲ β'βαλοντό-
μαρα κὶ τὰ γόμονσι μέλ' (ἐκ παραμυθ.) Ἡπ. || Ἄσμ.

Σοῦ τάζου ἀμάξι τοῦ κιρί, ἀμάξι τῆ θυμνὰ
κὶ 'ς τὰ βουβαλοντόμαρα νὰ κουβανῶ τοῦ λᾶδι

Μακεδ.

Νὰ φέρω λίτρες τὸ κερί καὶ ὀκάδες τὸ λιβάνι
καὶ σὲ γουβαλοτόμαρα νὰ κουβαλῶ τὸ λᾶδι

Ὀλυμπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουβαλόδεσμα 2.

βουβαλοτούλουμο τό, πολλαχ. βουβαλ-λοτούλουμο
Χίος (Βίκ.) β'βαλοντούλουμον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τῶν οὗς. βουβάλι ἢ βούβαλος καὶ τουλούμι.

Βουβαλοτόμαρο 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀγέ μου Γεώργι, κρῦψε με ἀφ' τοῦ Τούρκου τὸ χέρι...
μὲ τὸ βουβαλοτούλουμο νὰ κουβαλῶ τὸ λᾶδι

Χίος

Νὰ ζουγραφίσ' τὸν ἄι-Γεώργι μὲ τὸ χρυσὸ κοντάρι
καὶ μὲ τὸ βουβαλοτούλουμο νὰ κουβαλῇ τὸ λᾶδι,

ν' ἀνάφτη τὴν καντήλα μου κάθε πρωὶ καὶ βράδυ

Θράκ.

βουβαλούδι τό, ἐνιαχ. βουβαλούδ' Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βουβάλι ἢ βούβαλος διὰ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -οῦδι.

Βουβαλάκι 1, ὁ ἰδ.

βούβαμα τό, Λεξ. Αἰν. Μπριγκ. Βλαστ. 393.

Ἐκ τοῦ ρ. βουβαίνω.

Βούβα (III) 1, ὁ ἰδ.

βουβαμάγρα ἢ, Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὗς. βουβαμὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άγρα.

Βούβα (III) 1, ὁ ἰδ.

βουβαμάρα ἢ, σύννηθ. β'βαμάρα πολλαχ. βορ.
ἰδιωμ. βουβομάρα L Roussel Grammaire 311 γ'βα-
μάρα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βουβαμὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -άρα.

1) Βούβα (III) 1, ὁ ἰδ., σύννηθ.: Βουβαμάρα ἔχει καὶ
δὲ μιλάει. Τὸν ἔπασσε βουβαμάρα σύννηθ. || Φρ. Βουβαμάρα
καὶ δαγκαμάρα! (νὰ βουβαθῇς καὶ νὰ δαγκώσης τὴ
γλῶσσα σου!) Θεσσ. β) Σιγὴ πολλαχ.: Θανάτου βουβα-
μάρα ἸΠολέμ. Ἀλάβαστρ. 221 Νέκρα καὶ βουβαμάρα
σ' ὅλη τὴν πόλιν ΧΧριστοβασίλ. Θεσσαλ. 2. 2) Ἐλλειψις
ἀκοῆς, κωφότης Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐπαθα 'ς τ' ἀφτιά μ'
νὰ γ'βαμάρα. Μὴ πλάκονσι νὰ γ'βαμάρα 'ς τ' ἀφτιά κὶ
δὲν ἀκῶ.

βουβαμὸς ὁ, σύννηθ. βουβ-βαμὸς Κῶς βουαμ-
μὸς Μεγίστ. β'βαμὸς πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουβαίνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-αμὸς.

Βούβα (III) 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Βουβαμὸς τὸν ἔπασσε
καὶ δὲ μιλάει σύννηθ. Βουβ-βαμὸς καὶ βουβάγρα σου!
(ἀρά) Κῶς.

βουβαντώνις ὁ, Κωνπλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ ὀνόμ. Ἀντώνις.

Ἀνθρωπος βουβὸς καὶ μεταφ. ἀνόητος (διὰ τὴν σημ.
ἰδ. ἄγδ-Ἀντώνις).

βουβάρα ἢ, ἀμάρτ. βωβάρα Σύμ. βουάρα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρα.

Βούβα (III) 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Βουάρα ἐν' ἡ γειτο-
νὰ Ρόδ. Βουάρα νὰ σ' εὔρη! (ἀρά) αὐτόθ.

βουβᾶτος ἐπίθ. ἀμάρτ. βωβᾶτος Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς, παρ' ὁ καὶ βωβὸς, καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -ᾶτος.

Βωβός, ἄλαλος. Συνών. βουβὸς Α 1.

βουβ-βουτῶ Κύπρ.

Λέξις πεποιημένη ἐκ τοῦ μορ. βοῦ.

Τρέμω ἐκ τοῦ ψύχους (ὑποτονθορύζων βοῦ βοῦ βοῦ
μορ. δηλωτικῶν ψύχους): Βουβ-βουτῶ 'πὸν τὴν κρυότην.

βούβης ὁ, Κῶς Σύμ. βοῦβος Καππ. (Ποταμ. Σι-
νασο.) βοῦγος Καππ. (Φάρασ.) γούβης Πελοπν. (Ἀρ-
καδ. Λάστ.) γούβ'ς Θράκ. (Αἰν.) βοῦβος τό, Καππ.
(Ἀνακ.)

Λέξις πεποιημένη. Τὸ βοῦβος καὶ παρὰ Σταφίδ. (ἐκδ.
É Legrand Biblioth. 2, 15) «τοῦ βούβου ἡγουν τῆς κου-
κουβάγιας». Τύπ. γοῦβις παρὰ Σομ.

